

# Դանիելի գիրքը — Վաթսուներկուերորդը

Ուիլյամ Միլլերի մարգարեական տեսիլքի գոհարների բացահայտումը .  
քննական ուսումնասիրություն Ադվենտիզմի՝ «Մեծ Լույս»-ից շեղման և  
ճշմարիտ հիմքերին վերադառնալու կոչի մասին

Jeff Pippenger

2024-01-26

Վիլյամ Միլլերի երազի գոհարները տասն անգամ ավելի պայծառ կշողան, քան  
շողացին միլլերականների պատմության մեջ: Միլլերականների ըմբռնումը այն  
գիտելիքի վերաբերյալ, որը նրանց պատմության ընթացքում ավելացվեց, ճշգրիտ էր,  
սակայն՝ անավարտ: Երբ նրանց ըմբռնումը դրվում է ավելի ճշգրիտ պատմական  
համատեքստի մեջ, այն բացահայտում է առավել լուրջ հետևանքներ, որովհետև ոչ  
միայն ընդարձակում է այն մարգարեական ճշմարտությունները, որոնք ներկայացված  
են գոհարներով, այլև առաջ է բերում վերջին օրերի տասը կույսերի համար  
նախատեսված փորձությունը: Միլլերականների ըմբռնումը ներկայացված է երկու  
պիոներական գծապատկերների վրա (1843 և 1850): Երկու գծապատկերներն էլ  
Հաբակուկի երկրորդ գլխում մարգարեացված աղյուսակների կատարյալ  
իրականացումն էին, և այն փաստը, որ այդ գծապատկերները Հաբակուկի  
մարգարեության իրականացումն էին, ինչպես նաև այն, որ հենց այդ  
ճշմարտություններն էին ադվենտիզմի հիմնարար ճշմարտությունները, այդպիսին  
ճանաչվեցին Մարգարեության Հոգու կողմից:

Մի քանի հիմնարար ճշմարտությունների ըմբռնումը փառքով աճեց, երբ Միլլերի  
հետևորդները, 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի մեծ հիասթափությունից հետո,  
առաջնորդվեցին դեպի երկնային սրբարանի և սրբարանի հետ կապված  
ճշմարտությունների ըմբռնումը: Սակայն ադվենտիզմի անցումը 1856 թվականին դեպի  
լաոդիկեական վիճակ, և 1863 թվականին «յոթ ժամանակների» նրանց վերջնական  
մերժումը, նրանց առաջնորդեցին դեպի Լաոդիկեայի անապատը: 1850-ականներից ի  
վեր որևէ նշանակալի ճշմարտություն ադվենտիզմի միջոցով ի հայտ չի բերվել: Եթե  
կասկածում եք այդ պնդմանը, ապա նշեք, թե ինչու է այն սխալ:

Միլլերականները ճիշտ էին Դանիել երկրորդ գլխի ըմբռնման մեջ, սակայն նրանց  
ըմբռնումը սահմանափակ էր: Ադվենտիզմը երբեք չի անցել Միլլերականների  
ըմբռնումից այն կողմ: Այսօր Դանիել երկրորդ գլխում ներկայացված բոլոր ութ  
թագավորությունները կարելի է տեսնել, ինչպես նաև Դանիելի՝ Նաբուգոդոնոսորի  
երազի գաղտնիքը հասկանալու համար աղոթելու խորհրդանիշը: Այդ գաղտնիքը  
ներկայացնում է վերջնական մարգարեական գաղտնիքը (բոլոր մարգարեները  
մատնանշում են վերջին օրերը), և վերջին մարգարեական գաղտնիքն այն է, ինչ  
Հովհաննեսը նույնացնում է որպես Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը: Այդ գաղտնիքը  
բացվում է, երբ «Ժամանակը մոտ է», փորձաշրջանի փակվելուց անմիջապես առաջ, և  
այդ գաղտնիքն այժմ բացվում է նրանց համար, ովքեր ընտրում են տեսնել:

Դանիելի գրքում «մշտնջենավորի» վերաբերյալ միլլերական ըմբռնումը ներշնչմամբ ճանաչվեց որպես ճիշտ, սակայն 1901 թվականից Ադվենտիզմը սկսեց այդ հիմնարար ճշմարտությունը մերժելու գործընթաց, և 1930-ական թվականներին Ադվենտիզմը վերադարձել էր հին բողոքական տեսակետին, ըստ որի «մշտնջենավորը» ներկայացնում է Քրիստոսի սրբաբանի ծառայության որևէ կողմը: Մարգարեության Հոգին ասում է, որ այդ սատանայական տեսակետը եկել էր «երկնքից վտարված հրեշտակներից»: Այսօր «մշտնջենավորի» ճիշտ միլլերական տեսակետը կարելի է տեսնել ոչ միայն որպես հեթանոսության խորհրդանիշ, այլև որպես Ադվենտիզմի ապստամբության խորհրդանիշ, որը բերում է զորեղ մոլորությունը նրանց վրա, ովքեր չեն սիրում ճշմարտությունը:

Միլլերականները առաջնորդվեցին դեպի ճիշտ թվականը՝ քսաներեք հարյուր տարիների լրումի համար, և Մեծ Հիասթափությունից անմիջապես հետո ադվենտիզմը ճանաչեց այդ մարգարեության հետ առնչվող ավելացած լույսը, սակայն «յոթ ժամանակները» մերժելու հետևանքով՝ 1856-ից մինչև 1863 թվականը, և անգամ մինչև այս իսկ օրը, նրանք չեն տեսել առաջընթաց լույս այն վարդապետությունից, որը իրենք համարում են իրենց կենտրոնական սյունն ու հիմքը: Այսօր «յոթ ժամանակները» կարելի է տեսնել (նրանց կողմից, ովքեր պատրաստ են տեսնելու) որպես ուղղակիորեն կապված քսաներեք հարյուր տարվա մարգարեության յուրաքանչյուր ժամանակահատվածի հետ:

Առաջին քառասունինը տարիները ներկայացնում են երկրի՝ ամեն յոթերորդ տարում հանգստանալու շրջապտույտը, որը կրկնվում է յոթ անգամ: Չորս հարյուր իննսուն տարիները ներկայացնում են ոչ միայն հին Իսրայելի համար փորձության մի ժամանակաշրջան, այլև ցույց են տալիս, թե քանի տարվա ապստամբություն պիտի տեղի ունենար երկրի հանգստանալը թույլատրելու պատվիրանի դեմ, որպեսզի կուտակվեր ընդհանուր յոթանասուն տարվա այն չափը, որի ընթացքում երկիրը զրկված էր հանգստից (ինչը հենց այդ ապստամբության համար գերության ժամանակաշրջանն է): Այն շաբաթը, որի ընթացքում Քրիստոս հաստատեց ուխտը, կազմավորված է երեք ու կես տարով մինչև խաչը և երեք ու կես տարով՝ խաչից հետո: Այդ շաբաթվա ընթացքում Քրիստոս հավաքում էր բոլոր մարդկանց, որովհետև Նա ասաց, թե եթե բարձրացվի, բոլոր մարդկանց Իր մոտ կհավաքի:

Այժմ է այս աշխարհի դատաստանը. այժմ այս աշխարհի իշխանը դուրս պիտի հանվի: Եվ ես, եթե երկրից վեր բարձրացվեմ, բոլորին ինձ մոտ պիտի ձգեմ:  
Հովհաննես 12:31, 32.

Քսանհինգ հարյուր քսան օրը, որի ընթացքում Քրիստոսը հաստատեց ուխտը և մարդկանց հավաքեց Իր մոտ, ներկայացնում է այն քսանհինգ հարյուր քսան տարին, որի ընթացքում Աստված ցրեց Իր ապստամբ ժողովրդին՝ Իր ուխտի վեճի պատճառով: Իսրայելի հյուսիսային թագավորության դեմ իրագործված «յոթ ժամանակները» ներկայացնում էին քսանհինգ հարյուր քսան տարվա ցրումը, որը սկսվեց մ.թ.ա. 723 թվականին և ավարտվեց 1798 թվականին: 538 թվականը բաժանում է այս երկու ժամանակաշրջանները և ձևավորում է տասներկու հարյուր վաթսուն տարվա երկու

հաջորդական ժամանակաշրջաններ: Առաջին ժամանակաշրջանը ներկայացնում է սրբարանի և գորքի ոտնակոխ լինելը հեթանոսության կողմից, իսկ երկրորդը՝ պապականության կողմից կատարված ոտնակոխությունը:

«Յոթ ժամանակները»՝ քսանհինգ հարյուր քսան տարվա տևողությամբ, որ ուղղված էին հարավային թագավորության դեմ, սկսվեցին մ.թ.ա. 677 թվականին և ավարտվեցին 1844-ին՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Սա ուխտի անեծքի խորհրդանիշն է, և իր ավարտին հասավ հոբելյանական փողի հնչեցմամբ, որը պետք է հնչեցվեր Քավության օրը: Նախապատկերին համապատասխանող Քավության օրը, որ սկսվեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, ներկայացնում է ժամանակահատված: Դա Քննչական դատաստանի ժամանակաշրջանն է, և այդ ժամանակահատվածի ընթացքում պետք է հնչեր այն հոբելյանական փողը, որ կապված էր յոթի սրբազան շրջապտույտի հետ:

Բայց յոթերորդ հրեշտակի ձայնի օրերում, երբ նա պիտի սկսի փող հնչեցնել, Աստծո խորհուրդը պիտի կատարվի, ինչպես Նա ավետել է Իր ծառաներին՝ մարգարեներին: Հայտնություն 10:7:

Յոթներորդ Շեփորի հնչեցումը, որը սկսվեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, ներկայացնում է յոթի սրբազան շրջանի Հոբելյանական Շեփորը, ինչպես սահմանված է Ղևտական քսանհինգերորդ գլխում: Միլլերականները վերջնականապես ճիշտ էին երկու հազար երեք հարյուր տարվա մարգարեության թվական հաշվարկի հարցում, և աղվենտիզմը Մեծ Հիասթափությունից անմիջապես հետո հասկացավ դրա ավելի շատ մասը, սակայն այսօր Միլլերի՝ երկու հազար երեք հարյուր տարվա ժամանակահատվածի «գոհարը» փայլում է տասնապատիկ ավելի վառ: Յուրաքանչյուր մարգարեական բնութագիր այն յոթ ժամանակահատվածների, որոնք ներկայացված են երկու հազար երեք հարյուր տարվա ժամանակահատվածի ներսում, ունի ուղիղ մարգարեական կապ Ղևտական գրքի քսանհինգերորդ և քսանվեցերորդ գլուխների երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարվա («յոթ ժամանակներ») հետ:

Միլլերականները մերժեցին ուխտադավան բողոքականության և կաթոլիկության այն պնդումը, թե «քո ժողովրդի ավազակները», որոնք «վեր բարձրացան» և «ընկան», Անտիոքոս Եպիփանեսի խորհրդանիշն էին, և նրանք իրավացի էին: Նրանք գիտեին և պաշտպանում էին այն ճշմարտությունը, որ Աստծո մարգարեական խոսքում հենց Հռոմն է ներկայացված որպես «քո ժողովրդի ավազակները, որոնք հաստատեցին տեսիլքը», և ոչ թե որևէ անհայտ ու պատմականորեն աննշան սիրիական թագավոր, որ հաստատեց տեսիլքը:

Այսօր աղվենտիստ աստվածաբանները սովորեցնում են, թե «քո ժողովրդի ավազակները» Անտիոքոս Եպիփանեսն է: Այսօր այն փաստարկը, որը Միլլերիական պատմության մեջ ներկայացնում էր, որ նախկին ուխտի ժողովուրդը, որի կողքով անցնում էին, չէր և չէր կարող հասկանալ տեսիլքը (ինչը հաստատվում է «քո ժողովրդի ավազակների» ճիշտ ըմբռնմամբ), կրկին անգամ կրկնվում է նախկին ուխտի ժողովրդի կողմից, որի կողքով կրկին անգամ անցնում են:

Որտեղ տեսիլք չկա, ժողովուրդը կորստյան է մատնվում, բայց ով օրենքը պահում է, նա երջանիկ է: Առակաց 29:18:

Միլլերի հետևորդները ճիշտ էին ուսուցանում, որ Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարիները («յոթ ժամանակները») Աստվածաշնչի մեջ եղած ամենաերկար և վերջին ժամանակային մարգարեությունն էին, սակայն Լատդիկեական աղվենտիզմը 1863 թվականին մերժեց այդ «գոհարը», և այսօր կարելի է տեսնել (նրանց կողմից, ովքեր ցանկանում են տեսնել), որ Միլլերի հետևորդները ոչ միայն ճիշտ էին՝ «յոթ ժամանակները» նույնացնելով որպես Աստվածաշնչի ամենաերկար ժամանակային մարգարեություն, այլև որ «անեծքը», որը Աստծո բարկությունն է, իրականացվեց Իսրայելի թե՛ հյուսիսային և թե՛ հարավային թագավորությունների դեմ:

Այսօր Դանիելի գիրքն (ինչպես նաև մյուս մարգարեները) արծարծող այդ երկու բարկությունների համապատասխան ավարտները կարելի է տեսնել որպես քառասունվեց տարվա մի ժամանակաշրջանի երկու սահմանաքարերը՝ առաջինն ու վերջինը, այն ժամանակ, երբ Քրիստոս կանգնեցրեց միլլերական տաճարը, ինչպես նախապատկերված էր այն քառասունվեց օրերով, որ Մովսեսը լեռան վրա էր՝ անապատի խորանը կանգնեցնելու վերաբերյալ հրահանգներ ստանալով, և նաև Հերովդեսի կողմից տաճարի վերակառուցման այն քառասունվեց տարիներով, որոնց փարիսեցիները վկայակոչեցին Քրիստոսի հետ իրենց խոսակցության մեջ, երբ խոսվում էր Նրա կողմից «հարություն առնելու» մասին՝ այն տաճարի մաքրմամբ, որ առևտրականներն ու դրամափոխները «քանդել» էին, ինչպես նաև Նրա մարդկային տաճարի հարությամբ, որ ստեղծվել էր քառասունվեց քրոմոստմներով: Այսօր միլլերական հիմնարար ճշմարտությունները նույնքան ճիշտ են, որքան երբևէ, սակայն այժմ դրանք տասնապատիկ ավելի խորն են:

Այսօր կարելի է տեսնել (նրանց կողմից, ովքեր պատրաստ են տեսնելու), որ երբ Քրիստոսը Դանիել մարգարեի ութերորդ գլխի տասներեքերորդ համարում ներկայացավ որպես Պաղմոնի (Հրաշալի Թվարկող, կամ Գաղտնիքների Թվարկող), Նա ցույց էր տալիս այն կապը մի տեսիլքի միջև, որը ներկայացնում էր երկու հազար երեք հարյուր տարվա ժամանակաշրջան, և մեկ այլ տեսիլքի միջև, որը ներկայացնում էր երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարի: Երբ այս երկու մարգարեական ժամանակաշրջանների փոխհարաբերությունը ճանաչվում է, կարելի է տեսնել, որ դրանք անմիջականորեն կապված են պապական իշխանության հազար երկու հարյուր վաթսու տարիների հետ, որն իր հերթին կապված է Դանիել տասներկուսի հազար երկու հարյուր իննսուն տարիների, ինչպես նաև նույն համարի հազար երեք հարյուր երեսունհինգ տարիների հետ:

Դանիելի ութերորդ գլխի տասներեքերորդ և տասնչորսերորդ համարների երկու տեսիլքների հետ կապված մարգարեական ժամանակաշրջանների շատ ավելի անմիջական կապեր կան, սակայն դրանք ճանաչվում են միայն նրանց կողմից, ովքեր ցանկանում են տեսնել: Սակայն այսօր, երկու տեսիլքների կողմից համախմբվող բոլոր ժամանակաշրջանների կապերից անդին, կա Պաղմոնի անվան հայտնությունը

(Հրաշալի Համրիչ, կամ Գաղտնիքների Համրիչ): Միլլերի հետևորդները ճիշտ էին այդ երկու համարների վերաբերյալ, սակայն սահմանափակ, իսկ այսօր ադվենտիզմը պարզապես լիակատար և բացարձակ խավարի մեջ է:

Կանգ առեք և զմայլվեք. աղաղակեցե՛ք ու գոչեցե՛ք. նրանք հարբած են, բայց ոչ գինուց. նրանք տատանվում են, բայց ոչ թունդ խմիչքից: Որովհետև Տերը ձեզ վրա թափել է խոր քնի ոգին և փակել է ձեր աչքերը. մարգարեներին և ձեր իշխանավորներին, տեսանողներին, նա ծածկել է: Եվ ամենայն տեսիլքը ձեզ համար դարձել է կնքված գրքի խոսքերի նման, որ մարդիկ տալիս են գիտուն մեկին՝ ասելով. «Կարդա՛ սա, խնդրեմ քեզ». և նա ասում է. «Չեմ կարող, որովհետև կնքված է»: Եվ գիրքը տրվում է անգետ մեկին՝ ասելով. «Կարդա՛ սա, խնդրեմ քեզ». և նա ասում է. «Ես անգետ եմ»: Եսայիա 29:9–12:

Քույր Ուայթը նշում է, որ Ուիլյամ Միլլերին Հայտնության գրքի վերաբերյալ տրվել էր «մեծ լույս», սակայն Հայտնության տասներկուերորդ, տասներեքերորդ, տասնյոթերորդ և տասնութերորդ գլուխների վերաբերյալ նրա հասկացողությունը, պարզ ասած, ճիշտ չէր: Այդ սխալ հասկացողությունները ներկայացված չեն երկու սուրբ քարտեզների վրա, սակայն Հայտնության գրքի իններորդ գլխից ներկայացվածն այն «գոհարն» է, որ Իսլամը ներկայացված է երեք Վայերի միջոցով:

«Քարոզիչներն ու ժողովուրդը Հայտնության գիրքը դիտել են որպես խորհրդավոր և Սուրբ Գրքի մյուս բաժիններից պակաս կարևոր: Սակայն ես տեսա, որ այս գիրքն իսկապես հայտնություն է՝ տրված հատկապես նրանց օգտի համար, ովքեր պիտի ապրեն վերջին օրերում, որպեսզի առաջնորդի նրանց իրենց ճշմարիտ դիրքն ու իրենց պարտականությունը որոշելու մեջ: Աստված ուղղեց Վիլյամ Միլլերի միտքը դեպի մարգարեությունները և նրան մեծ լույս տվեց Հայտնության գրքի վերաբերյալ»: Վաղ Գրություններ, 231.

Քույր Ուայթի գրություններում «մեծ լույս» արտահայտությունը շատ ուսանելի է: Միլլերը հասկանում էր Հայտնության եկեղեցիները, կնիքները և փողերը, որովհետև սուրբ հրեշտակները «նրա միտքն ուղղորդում էին» այս թեմաների շուրջ: Միլլերին տրված «մեծ լույսը» ներկայացված էր երկու սրբազան տախտակների վրա, և վարդապետական ճշմարտությունները, որոնք «մեծ լույսն» էին, նրա երազում բնորոշվեցին որպես «գոհարներ»: Ադվենտիզմին տրվեց այդ «մեծ լույսը», և այն սկսեց այն ծածկել կեղծ գոհարներով՝ սկսած 1863 թվականից: «Լույսի» սկզբունքն այն է, որ «լույսն» այն է, ինչ Քրիստոսը գործածում է՝ դատելու համար մեկ անհատի կամ մեկ ժողովրդի:

Ոչ միայն «լույսը» է դատում մի ժողովրդին, այլև այն «լույսը», որ նրանք կարող էին ունենալ, եթե չհակառակվեին (ինչպես որ արեցին 1856 թվականին՝ որպես բազմաթիվ օրինակներից միայն մեկը): «Լույսի» հետ կապված մյուս հատկանիշն այն է, որ մերժված «լույսը» առաջ է բերում համապատասխան չափի խավար: Ադվենտիզմը մերժեց և ծածկեց այն «մեծ լույսը», որ Աստված տվել էր Միլլերին, և որը ներկայացնում է Ադվենտիզմի հիմքերը:

«Նա, ով տեսնում է արտաքինի տակից, ով կարդում է բոլոր մարդկանց սրտերը, այսպես է ասում նրանց մասին, ովքեր ունեցել են «մեծ լույս»։ «Նրանք չեն վշտանում և զարմանում իրենց բարոյական և հոգևոր վիճակի պատճառով»։ Այո՛, նրանք ընտրել են իրենց սեփական ճանապարհները, և նրանց հոգին հրճվում է իրենց գարշելիքների մեջ։ «Ես էլ կընտրեմ նրանց մոլորությունները և նրանց վրա կբերեմ այն, ինչից նրանք սարսափում են. որովհետև երբ Ես կանչեցի, ոչ ոք չպատասխանեց. երբ Ես խոսեցի, նրանք չլսեցին, այլ չարիք գործեցին Իմ աչքի առաջ և ընտրեցին այն, ինչով Ես չէի հրճվում»։ «Աստված նրանց վրա կուղարկի զորավոր մոլորություն, որպեսզի նրանք ստին հավատան», որովհետև նրանք «ճշմարտության սերը չընդունեցին, որպեսզի փրկվեն», «այլ հաճույք էին գտնում անիրավության մեջ»։ Եսայիա 66:3, 4; 2 Թեսաղոնիկեցիներ 2:11, 10, 12:

«Երկնային Վարդապետը հարցրեց. «Ի՞նչ ավելի զորեղ մոլորություն կարող է խաբել միտքը, քան այն ձևացումը, թե դուք կառուցում եք ճիշտ հիմքի վրա, և թե Աստված ընդունում է ձեր գործերը, մինչդեռ իրականում շատ բաներ եք անում աշխարհիկ քաղաքականության համաձայն և մեղանչում եք Եհովայի դեմ: Ո՛վ, դա մեծ խաբեություն է, հրապուրիչ մոլորություն, որ տիրում է մտքերին, երբ մարդիկ, որոնք «մի ժամանակ ճանաչել են ճշմարտությունը», աստվածապաշտության կերպարը շփոթում են նրա հոգու և գործության հետ. երբ նրանք ենթադրում են, թե հարուստ են, բարիքներով ավելացած և ոչնչի կարիք չունեն, մինչդեռ իրականում ամեն բանի կարիք ունեն»։ Վկայություններ, հատոր 8, 249, 250:

Լատդիկեան, որին աղվենտիզմը դարձավ 1856 թվականին, ներկայացնում է նրանց, ում մի ժամանակ տրվեց «մեծ լույս», բայց որոնք վիճակված են ընդունելու Բ Թեսաղոնիկեցիների գրքում հիշված «զորեղ մոլորությունը», մինչդեռ ամբողջ ընթացքում հավատում են, թե կեղծ դրամների և գոհարների ներմուծմամբ իրենց կանգնեցրած կեղծ հիմքը Աստծուց է կարգված, սակայն իրականում այն մի հիմք է, որ ավազի վրա է կառուցված: Աղվենտիզմը «եկեղեցի է, որ ունեցել է մեծ լույս, մեծ ապացույց», բայց մի «եկեղեցի» է, որ մերժել է «այն պատգամը, որ Տերը» «ուղարկել է», և այդ ժամանակվանից ի վեր ընդունել է «ամենաանհիմն պնդումները և կեղծ ենթադրությունները և կեղծ տեսությունները»:

«Զսրբագործված ծառայողները զինվում են Աստծու դեմ: Նրանք նույն շնչով գովաբանում են Քրիստոսին և այս աշխարհի աստծուն: Թեպետև խոստովանությամբ ընդունում են Քրիստոսին, նրանք գրկաբաց ընդունում են Բարաբբային և իրենց գործերով ասում են. «Ո՛չ սրան, այլ Բարաբբային»: Թող այս տողերը կարդացողներից ամեն մեկը զգուշանա: Սատանան պարծեցել է նրանով, թե ինչ կարող է անել: Նա կարծում է, թե կարող է քանդել այն միասնությունը, որի համար Քրիստոսը աղոթեց, որ այն գոյություն ունենա Իր եկեղեցում: Նա ասում է. «Ես դուրս կգամ և սուտ ոգի կլինեմ՝ խաբելու նրանց, ում կարողանամ, քննադատելու, դատապարտելու և խեղաթյուրելու»: Թող խաբեության և սուտ վկայության որդին ընդունելություն գտնի «մի եկեղեցու մեջ, որ մեծ լույս է ունեցել», մեծ ապացույցներ, և այդ եկեղեցին կմերժի այն պատգամը, որ Տերն ուղարկել է, և կընդունի ամենաանհիմն պնդումները, կեղծ ենթադրությունները և կեղծ տեսությունները: Սատանան ծիծաղում է նրանց անմտության վրա, որովհետև նա

գիտի, թե ինչ է ճշմարտությունը»:

«Շատերը կկանգնեն մեր ամբիոններում՝ իրենց ձեռքերում կեղծ մարգարեության ջահը, որը վառված է Սատանայի դժոխային ջահից: Եթե փայփայվեն կասկածն ու անհավատությունը, հավատարիմ ծառայողները կհեռացվեն այն ժողովրդից, որը կարծում է, թե այդքան շատ բան գիտե: «Եթե դու ճանաչած լինեիր,— ասաց Քրիստոսը,— գոնե այս քո օրը այն, ինչ քո խաղաղությանն է վերաբերում. բայց հիմա դրանք ծածկված են քո աչքերից»»:

«Այնուամենայնիվ, Աստծո հիմքը հաստատ է կանգնած: Տերը գիտե նրանց, որ Իրենն են: Սրբացված սպասավորը չպետք է իր բերանում նենգություն ունենա: Նա պետք է բաց լինի ինչպես ցերեկը, ազատ՝ չարի ամեն խորշակից: Սրբացված ծառայությունն ու մամուլը գործություն կլինեն այս ապականված սերնդի վրա ճշմարտության լույսը սփռելու գործում: Լույս, եղբայրներ՝ ը, մեզ ավելի շատ լույս է պետք: Փողը հնչեցրե՛ք Սիոնում, ահագա՛նգ տվե՛ք սուրբ լեռան վրա: Հավաքե՛ք Տիրոջ գործը՝ սրբացված սրտերով, լսելու, թե ինչ պիտի Տերն ասի Իր ժողովրդին. որովհետև Նա ավելացած լույս ունի բոլոր նրանց համար, ովքեր կամենում են լսել: Թող նրանք զինվեն ու պատրաստվեն և ելնեն պատերազմի՝ Տիրոջ օգնությանը ընդդեմ հզորների: Ինքը՝ Աստված, պիտի գործի Բսրայելի համար: Ամեն ստախոս լեզու պիտի լռեցվի: Հրեշտակների ձեռքերը պիտի տապալեն այն խաբուսիկ ծրագրերը, որ կազմվում են: Սատանայի ամբությունները երբեք չեն հաղթանակի: Հաղթանակը պիտի ուղեկցի երրորդ հրեշտակի պատգամին: Ինչպես Տիրոջ գործի Առաջնորդը քանդեց Երիքովի պարիսպները, այնպես էլ Տիրոջ պատվիրանապահ ժողովուրդը պիտի հաղթի, և բոլոր ընդդիմացող տարրերը պիտի պարտվեն: Թող ոչ մի անձ չզանգատի Աստծո այն ծառաներից, որոնք իրենց մոտ եկել են երկնքից ուղարկված պատգամով: Այլևս մի՛ փնտրեք նրանց մեջ թերություններ՝ ասելով. «Նրանք չափազանց հաստատամիտ են, նրանք չափազանց խիստ են խոսում»: Գուցե նրանք խիստ են խոսում, բայց մի՛ թե դա անհրաժեշտ չէ: Աստված լսողների ականջները պիտի զնգացնի, եթե նրանք չլսեն Նրա ձայնին կամ Նրա պատգամին: Նա պիտի դատապարտի նրանց, ովքեր դիմադրում են Աստծո խոսքին»:

«Սատանան գործի է դրել ամեն հնարավոր միջոց, որպեսզի որպես ժողովուրդ՝ մեր մեջ ոչինչ չգա, որ մեզ հանդիմանի ու կշտամբի և հորդորի մեզ հեռու դնել մեր մոլորությունները: Բայց կա մի ժողովուրդ, որ պիտի կրի Աստծո տապանը: Մեզնից ոմանք պիտի դուրս գան, որոնք այլևս չեն կրի տապանը: Սակայն դրանք չեն կարող պատեր կառուցել՝ ճշմարտությունը խոչընդոտելու համար, որովհետև այն մինչև վերջ պիտի ընթանա առաջ և վեր: Անցյալում Աստված տղամարդիկ է հարուցել, և Նա այժմ էլ ունի հնարավորության մարդիկ, որ սպասում են՝ պատրաստ կատարելու Նրա կամքը,—մարդիկ, որոնք պիտի անցնեն սահմանափակումների միջով, որոնք ընդամենը նման են անսվաղ շաղախով ծեփված պատերի: Երբ Աստված Իր Հոգին դնի մարդկանց վրա, նրանք պիտի գործեն: Նրանք պիտի հռչակեն Տիրոջ խոսքը, պիտի բարձրացնեն իրենց ձայնը շեփորի պես: Գոնե ճշմարտությունը նրանց ձեռքում չի նսեմանա և չի կորցնի իր գործությունը: Նրանք ժողովրդին պիտի ցույց տան նրանց հանցանքները, և Հակոբի տանը՝ նրանց մեղքերը»: Վկանություններ սպասավորներին, 409–411:

«Ամենօրյայի» սատանայական խորհրդանիշը որպես Քրիստոսի խորհրդանիշ ճանաչելը նշանակում է գովաբանել «Քրիստոսին և այս աշխարհի աստծուն նույն շնչով: Թեև նրանք արտաքուստ խոստովանում են, թե ընդունում են Քրիստոսին, նրանք գրկում են Բարաբբային և իրենց գործերով ասում են. «Ո՛չ այս Մարդուն, այլ՝ Բարաբբային»»: Այն ճշմարտությունները, որոնք Միլլերի երազում ներկայացված էին որպես «գոհարներ», և որոնք նաև պատկերավոր կերպով ցուցադրված էին երկու սուրբ տախտակների վրա, այն «մեծ լույսն» են, որ տրվել էր Միլլերին, և որը աղվենտիզմը մերժել է:

Նրանք խոստովանում են, թե սատանայական խորհրդանիշով գովաբանում են Քրիստոսին, և պնդում են, թե կանգնած են Աստծո հիմքի վրա, մինչդեռ դա կեղծ հիմք է, որ զորեղ մոլորություն է բերում բոլոր նրանց վրա, ովքեր իրենց դիրքորոշումը հաստատում են այդ խոտոր վարդապետական կառուցվածքի վրա: Արեգակի տակ նոր բան չկա, և ժամանակակից Իսրայելը պարզապես քայլում է հին Իսրայելի մարգարեական հետքերով:

«Մի հարց ծանրաբեռնում է իմ հոգին. Աստծո սիրո մեծ պակասը, որը կորսվել է լույսին ու ճշմարտությանը շարունակական դիմադրության և այն մարդկանց ազդեցության պատճառով, որոնք գործուն աշխատանքի մեջ ներգրավված լինելով՝ ապացույցի վրա ապացույց կուտակված լինելու հանդիման, գործադրել են այնպիսի ազդեցություն, որ հակազդի այն պատգամի գործին, որ Աստված ուղարկել է: Ես նրանց մատնացույց եմ անում հրեական ազգին և հարցնում. Պե՞տք է մենք մեր եղբայրներին թողնենք, որ անցնեն նույն կույր դիմադրության ճանապարհով՝ մինչև իսկ փորձության ժամանակի ավարտը: Եթե երբևէ մի ժողովուրդ կարիք է ունեցել ճշմարիտ և հավատարիմ պահապանների, որոնք չեն լռի, որոնք օր ու գիշեր պիտի աղաղակեն՝ հնչեցնելով այն նախազգուշացումները, որ Աստված տվել է, այդ ժողովուրդը Յոթերորդ օրվա աղվենտիստներն են: Նրանք, որ մեծ լույս են ունեցել, օրհնյալ հնարավորություններ, որոնք, Կափառնայումի նման, արտոնության առումով բարձրացվել են մինչև երկինք, արդյո՞ք չօգտագործելու պատճառով պիտի մատնվեն այնպիսի խավարի, որ համապատասխանի տրված լույսի մեծությանը»:

«Ցանկանում եմ աղաչել մեր այն եղբայրներին, որոնք կհավաքվեն Գլխավոր համաժողովում, ականջ դնել Լատդիկեցիներին տրված պատգամին: Ի՛նչ կուրության վիճակի մեջ են նրանք: Այս նյութը կրկին ու կրկին ներկայացվել է ձեր ուշադրությանը, սակայն ձեր դժգոհությունը ձեր հոգևոր վիճակից այնքան խորն ու ցավազին չի եղել, որ բարեփոխում գործադրեք: «Դու ասում ես՝ ես հարուստ եմ, հարստացել եմ և ոչ մի բանի կարիք չունեմ. և չգիտես, որ դու թշվառ ես, ողորմելի, աղքատ, կույր և մերկ»: Ինքնախաբեության մեղքը մեր եկեղեցիների վրա է: Շատերի կրոնական կյանքը սուտ է»: Manuscript Releases, հատոր 16, 106, 107:

«Կափառնայումը» այն քաղաքն էր, որ Հիսուսը ընտրեց որպես իր քաղաքը:

«Կափառնայումում Հիսուսը բնակվում էր Իր այս ու այն կողմ կատարած ճանապարհորդությունների միջակայքներում, և այն հայտնի դարձավ որպես «Նրա սեփական քաղաքը»: Այն գտնվում էր Գալիլեայի ծովի ափերին և գեղեցիկ

Գեննեսարեթի դաշտի սահմանների մոտ, եթե ոչ հենց նրա վրա»: The Desire of Ages, 252.

Քրիստոսը Կափառնայումն ընտրեց, ինչպես հնում ընտրել էր Երուսաղեմը:

Եվ նրա որդուն ես պիտի տամ մեկ ցեղ, որպեսզի Դավիթը՝ իմ ծառան, միշտ ճրագ ունենա իմ առջև Երուսաղեմում՝ այն քաղաքում, որը ես ընտրել եմ ինձ համար՝ այնտեղ իմ անունը դնելու: Գ Թագավորաց 11:36:

Քրիստոսը 1844 թվականին Ադվենտիզմն ընտրեց որպես Իր քաղաքը, և մինչև 1863 թվականը Ադվենտիզմը վերակառուցել էր «Երիբով» քաղաքը՝ Լաոդիկեական հարմարավետության և ճոխության խորհրդանիշը: Ինչպես հին Իսրայելի դեպքում, այնպես էլ ժամանակակից Իսրայելի դեպքում: Ադվենտիզմը հավատում է, թե իրենք Աստծո առանձնահատուկ քաղաքի քաղաքացիներն են, սակայն մերժել են այն «մեծ լույսը», որը քաղաքացիության վկայությունը տալիս է: Ինչպես Սելովում՝ Եդիի, Օփնիի և Փենեհեսի օրերում, Ադվենտիզմը պիտի դատվի այն «մեծ լույսի» համաձայն, որը նրանց տրվել էր ընդունելու հնարավորություն ունենալու համար:

«Աստծո խոստովանյալ զավակների մեջ որքան քիչ համբերություն է դրսևորվել, որքան շատ դառն խոսքեր են ասվել, որքան շատ դատապարտություն է հնչեցվել նրանց դեմ, ովքեր մեր հավատքից չեն: Շատերը այլ եկեղեցիներին պատկանողներին դիտել են որպես մեծ մեղավորների, մինչդեռ Տերը նրանց այդպես չի դիտում: Նրանք, ովքեր այսպես են նայում այլ եկեղեցիների անդամների վրա, կարիք ունեն խոնարհվելու Աստծո գորավոր ձեռքի տակ: Նրանք, ում իրենք դատապարտում են, գուցե ունեցել են միայն քիչ լույս, սակավ հնարավորություններ և արտոնություններ: Եթե նրանք ունեցած լինեին այն լույսը, որ ունեցել են մեր եկեղեցիների շատ անդամներ, գուցե շատ ավելի մեծ չափով առաջադիմած լինեին և իրենց հավատը ավելի լավ ներկայացրած լինեին աշխարհին: Նրանց մասին, ովքեր պարծենում են իրենց լույսով, սակայն չեն ընթանում դրա մեջ, Քրիստոսն ասում է. «Բայց ես ասում եմ ձեզ, որ դատաստանի օրը Տյուրոսի և Սիդոնի համար ավելի տանելի կլինի, քան ձեզ համար: Եվ դու, Կափառնայում [Յոթներորդ օրվա ադվենտիստնե՛ր, որ մեծ լույս եք ունեցել], որ մինչև երկինք բարձրացվել ես [արտոնության տեսակետից], դժոխք պիտի իջնես. որովհետև եթե այն գորավոր գործերը, որ կատարվել են քո մեջ, կատարված լինեին Սոդոմում, նա կմնար մինչև այսօր: Բայց ես ասում եմ ձեզ, որ դատաստանի օրը Սոդոմի երկրի համար ավելի տանելի կլինի, քան քեզ համար»: Այն ժամանակ Հիսուսը պատասխանեց և ասաց. «Գոհություն եմ հայտնում քեզ, ո՛վ Հայր, երկնքի և երկրի Տե՛ր, որովհետև այս բաները թաքցրիր իմաստուններից և խոհեմներից [իրենց իսկ գնահատմամբ], և հայտնեցիր մանուկներին»:

«Եվ այժմ, որովհետև դուք գործեցիք այս բոլոր գործերը,— ասում է Տերը,— և ես խոսեցի ձեզ հետ՝ վաղ առավոտից վեր կենալով ու խոսելով, բայց դուք չլսեցիք, և ես կանչեցի ձեզ, բայց դուք չպատասխանեցիք, ուստի այս տան, որ կոչված է իմ անունով, որի վրա դուք հույս եք դնում, և այն վայրի, որ տվել եմ ձեզ ու ձեր հայրերին, հետ պիտի վարվեմ այնպես, ինչպես վարվեցի Սելովի հետ: Եվ ձեզ պիտի հանեմ իմ աչքի առաջից, ինչպես հանեցի ձեր բոլոր եղբայրներին, այսինքն՝ Եփրեմի

ամբողջ սերունդը»:

«Տերը մեր մեջ հաստատել է մեծ կարևորություն ունեցող հաստատություններ, և դրանք պետք է կառավարվեն ոչ այնպես, ինչպես կառավարվում են աշխարհիկ հաստատությունները, այլ՝ Աստծո կարգի համաձայն: Դրանք պետք է կառավարվեն Նրա փառքին միայնակ նայող աչքով, որպեսզի ամեն կերպ կորչող հոգիները փրկվեն: Աստծո ժողովրդին հասել են Հոգու վկայությունները, սակայն շատերը ուշադրություն չեն դարձրել հանդիմանություններին, նախազգուշացումներին և խորհուրդներին:»

«Լսեցե՛ք այժմ այս, ո՛վ անմիտ ժողովուրդ և անխոհեմներ, որ աչքեր ունեք և չեք տեսնում, ականջներ ունեք և չեք լսում. մի՞թե ինձնից չեք երկնչում,— ասում է Տերը,— և իմ ներկայության առջև չե՞ք դողում, ես, որ ավազը դրեցի որպես ծովի սահման՝ հավիտենական կարգադրությամբ, որպեսզի այն չանցնի այն. և թեև նրա ալիքները խռովվեն, չեն կարող հաղթահարել այն, թեև մոնչեն, չեն կարող անցնել նրա վրայով: Բայց այս ժողովուրդը խոտորվող և ապստամբ սիրտ ունի. խոտորվել են և հեռացել: Եվ իրենց սրտում չեն ասում. “Եկե՛ք այժմ երկնչենք մեր Տեր Աստծուց, որ անձրև է տալիս՝ թե՛ վաղահասը և թե՛ ուշահասը՝ իր ժամանակին, և մեզ համար պահպանում է հունձքի սահմանված շաբաթները”: Ձեր անօրենությունները հեռացրել են այս բաները, և ձեր մեղքերը ձեզնից պահել են բարիքները: ... Նրանք չեն դատում որբի դատը, բայց բարձրաձուլ են, և աղքատի իրավունքը չեն դատում: Մի՞թե այս բաների համար չպիտի պատժեմ,— ասում է Տերը,— և այսպիսին մի ազգից իմ անձը չպիտի՞ վրեժ լուծի»:

«Մի՞թե Տերը հարկադրված պիտի լինի ասելու. «Մի՛ աղօթիր դու այս ժողովրդի համար, և նրանց համար ո՛չ աղաղակ բարձրացրու, ո՛չ աղօթք, և ինձ մոտ բարեխոսություն մի՛ արա, որովհետև ես քեզ չեմ լսելու»: «Ուստի անձրևները՝ կասեցվել են, և վերջին անձրև չի եղել... Մի՞թե այսուհետ ինձ չես աղաղակելու՝ ասելով. Հայրի՛կ իմ, դու ես իմ երիտասարդության առաջնորդը»»: Review and Herald, August 1, 1893.

Հաջորդ հոդվածում մենք կշարունակենք մեր քննությունը այն «մեծ լույսի», որ Տրված էր Վիլյամ Միլլերին Հայտնության գրքի վերաբերյալ:

«Երբ Քրիստոսը եկավ աշխարհ՝ մարմնավորելու ճշմարիտ կրոնը և բարձրացնելու այն սկզբունքները, որոնք պետք է կառավարեն մարդկանց սրտերն ու գործերը, կեղծիքն այնքան խոր արմատ էր գցել նրանց մեջ, ովքեր այդքան մեծ լույս էին ունեցել, որ նրանք այլևս չէին ըմբռնում լույսը և ոչ մի հակում չունեին ավանդությունը ճշմարտության համար թողնելու: Նրանք մերժեցին երկնային Վարդապետին, նրանք խաչեցին փառքի Տիրոջը, որպեսզի պահպանեն իրենց իսկ սովորություններն ու հորինվածքները: Նույն այդ ոգին դրսևորվում է աշխարհում այսօր: Մարդիկ խորշում են ճշմարտությունը քննելուց, որպեսզի իրենց ավանդությունները չխախտվեն, և իրերի նոր կարգ չմտցվի: Մարդկությունը մշտապես ենթակա է մոլորվելու, և մարդիկ բնույթով հակված են չափազանց բարձրացնելու մարդկային գաղափարներն ու գիտելիքը, մինչդեռ աստվածայինն ու հավիտենականը չեն զատորոշվում և չեն գնահատվում»: Counsels on Sabbath School

Work, 47.